

Posudek vedoucí bakalářské diplomové práce

Ludvík Píza: *Mísení realistických a antiiluzivních postupů v současném divadle*

Jak píše diplomant v Úvodu své bakalářské diplomové práce, prvotním podnětem jeho zájmu o využití protichůdných realistických či hyperrealistických a antiiluzivních postupů současnými evropskými režiséry, bylo zhlédnutí inscenace *Mýcení* Krystiana Lupy v roce 2016. Při rozvrhování své práce pak hledal další inscenace prokazující obdobné rysy. Z několika variant pak zvolil inscenaci Jiřího Havelky, jež umožňuje, díky odlišným východiskům, dostatečně zřetelné srovnání. Obě současné a stále hrané inscenace jsou inspirativním impulsem, poutajícím i svou aktuálností. To je kladem takto koncipovaného výzkumu. Mohou se stát studentovi i „pastí aktuálnosti“, v níž se nemusí dařit získat odstup či nadhled. Na Pízově diplomové práci, jeho přístupu k tématu, studiu zdrojových materiálů a schopnosti obezřetně přistupovat ke komentářům školitelky oceňuji, že v této pasti nejen neuvízl, ale počínal si vůči aktuálním tématům velmi sebevědomě. V celém průběhu výzkumu a psaní bakalářské práce diplomant své téma promýšlel, nasvědčoval z nových perspektiv, korigoval a precizoval. Preciznost je vůbec silnou stránkou Pízova psaní. Umožňuje mu domýšlet již jednou verbálně uchopené, znovu reflektovat formulované, propojovat nalezené motivy a strukturovat text. Školitelce tato preciznost poskytovala možnost věcně reagovat, upozorňovat na další souvislosti či případně na možné nesrovnalosti. Jistě, někdy by Pízova preciznost mohla být vyvážena razantnějším shrnutím, zkratkou, někde by text mohl být výrazněji členěn tematicky, aby získal pro čtenáře větší názornost. Tyto ponuky, nechť ale slouží diplomantovi jako inspirace v budoucnosti.

Ve své bakalářské práci se diplomant věnuje dvěma inscenacím – čtyřhodinovému opusu K. Lupy a školní absolventské inscenaci v pedagogické režii J. Havelky. Co do umělecké komplikovanosti a náročnosti se jedná o inscenace nesrovnatelné. Proto je Lupovu *Mýcení* věnováno v práci takřka třikrát více prostoru. Domnívám se, že i přesto se diplomantovi podařilo adekvátně zanalyzovat obě inscenace. V případě *Mýcení* bylo třeba nejprve analyzovat Bernhardův román a teprve následně hledat analogie v inscenačním uchopení Lupy a poukázat tak na transponování literárních

postupů do oblasti performativního umění. Mám na mysli např. proměnu *proudu vědomí* v *proud dění*; oslabení reprezentativní funkce divadla pro zesílené vnímání situace „ted' a tady“, kterou v literární předloze zprostředkovává nečlenění textu na odstavce; Lupovo vyhnutí se tradičnější epizaci a naraci při performativním zprostředkování prolínání časoprostorových rovin. V případě *Regulace intimacy* inscenace se jednalo o úkol snazší. Zde diplomant spíše hledal přesné pojmové uchopení minimalistických hereckých a režijních postupů, které k němu, i vzhledem k jeho generační spřízněnosti s herci, promlouvali bezprostředně.

Práci doporučuji k obhajobě.

Praha, 31. 8. 2017

Mgr. Martina Musilová, Ph.D.